

လောကဗိမာန် စာပေ

မင်းသား

မဲခေါင်ကျော်စွာ

အသစ်စက်စက် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်



မဲခေါင်ကျော်စွာ ဝတ္ထုစတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဂန္ဓာရီခရီးထွက်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ထိုခရီး၌ မောင်မဲခေါင်ဆိုသော မုဆိုးတစ်ဦးနှင့် သိကျမ်းခင်မင်ခဲ့ရ၏။ ထိုမောင်မဲခေါင်၏ ပြောပြချက်အရ ၎င်း၏ ဆရာမု ဆိုးကြီး ကို ဓာတ်သားဆိုသူ၏ အကြောင်းကိုလည်း အိတ်သွန်ဖာမှော က် သိရှိခွင့်ရခဲ့၏။ ထိုမုဆိုးကြီး ထိုဓာတ်သားသည် -

လွန်စွာ မှ ရက်စက်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ လွန်စွာ မှလည်း သနားကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်၏။

အကုသိုလ်အလုပ်ကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များ ကိုလည်း ဇွဲလုံလ ကြီးစွာ ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့၏။

၎င်းကိုဓာတ်သား၏ ဘဝသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။

ထို့အတူ ၎င်းကိုဓာတ်သား၏ ဘဝသည် အားကျဖွယ်ရာလည်း ကောင်း၏။

ယင်းသို့ လျှင်..ကိုဓာတ်သား၏ အဖြစ်သည် အစွန်းနှစ်ဖက်တွင်

ကူးချည်သန်းချည် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ အကြောင်းသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။

ကိုဓာတ်သား၏ အကြောင်းသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့သော မောင်မဲခေါင်က ကျွန်ုပ်အား ရက်ပေါင်း (၁၀၀) ရက်တိတိ ပြောပြခဲ့သော မုဆိုးကြီး ကိုဓာတ်သား၏ အကြောင်းသည်ပင် စိတ်ပျက်ဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် ဟူသော အရာများ ပြွန်းတီးနေသည့် မဲခေါင်ကျော်စွာ ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ဒေးစွန်ပါရီ ကျွန်ုပ်ရိရာနေရာသို့ မောင်မဲခါင် ရောက်လာခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ...ကျွန်ုပ်သည် ဒေးစွန်ပါရီ လျှို့ဝှက်တစ်ခုအတွင်း၌

ဆောက်လုပ်ထားသော ‘ရှမ်ဘဲလား’ ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးထားသည့်
တံကြီးအတွင်း၌ ထိုင်ရင်း အဝေးဆီသို့ ငေးမောနေလေတော့၏။ ထိုရှမ်ဘဲလားတံကြီးမှာ
ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ခြံကြီး၏ နောက်ဘက်အကျဆုံးနေရာတွင် ရှိ၏။ ထိုခြံကြီးသည်
ခြောက်ကေခန့် ကျယ်ဝန်း၏။ ခြံအဝင်အတွင်း အုတ်တိုင်ကြီးနှစ်တိုင် ပြုလုပ်ထား၏။
ထိုအုတ်တိုင်နှစ်တိုင်ကြားမှ ဖြတ်၍ ဝင်လာလျှင် အများ သူငါ တည်းခိုရန် ပြုလုပ်ထားသော
ဇရပ်တစ်လုံးတည်ရှိ၏။ ထိုဇရပ်ကို ကျော်လျှင် မီးဖိုဆောင်ရှိ၏။ ထိုမီးဖိုဆောင်မှလွန်လျှင်
‘ဓမ္မသာလာ’ ဟု ကျွန်ုပ်အမည်ပေးထားသော ဓမ္မာရုံတစ်ခုတည်ရှိ၏။ ထိုဓမ္မာရုံမှ လွန်လျှင်
ရှည်မျောမျော သစ်ပင်အုပ်ရှိ၏။

ထိုသစ်ပင်အုပ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူသွားမြေနှီလမ်း ကလေးတစ်လမ်းစီ

ရှိ၏။ ထိုမြေနှီလမ်းကလေးနှစ်လမ်းသည် သစ်ပင်အုပ်ကိုကျော်လျှင် သွား၍ ဆုံကြ၏။
ထိုဆုံသောနေရာမှ လျှို့ဝှက်သွားသို့ ဆင်းရန် အုတ်လှေကားတစ်ခု ရှိ၏။
ထိုအုတ်လှေကားအဆုံးတွင် စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခုသည် စီးနေ၏။ ထိုစမ်းချောင်းကိုခွ၍
ကျွန်ုပ်၏ ‘ရှမ်ဘဲလား’ တံကို ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်
နေထိုင်ကြသော တပည့်ကလေးများ သည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ အသွားအလာ ပြုလုပ်ရာ၌
သစ်ပင်အုပ်၏ လက်ယာဘက်တွင်ရှိသော မြေနှီလမ်းကို အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကို
ပြင်ပမှလာကြကုန်သော ဧည့်သည်များ သည် သစ်ပင်အုပ်၏ လက်ဝဲဘက်တွင်ရှိသော
မြေနှီလမ်းကလေးမှ လာတတ်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်အတွင်း
ဆောက်လုပ်ထားသော တံပေါ်မှ အဝေးသို့ ငေးမျှော်နေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း
စမ်းချောင်းကလေးတစ်လျှောက်ကိုသာ ငေးမျှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အခြားဘက်သို့
ငေးမျှော်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ လျှို့ဝှက်၏ ကမ်းပါးနှစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းကို ပိတ်ဆို့ထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးကို ကြည့်နေ၏

။ စမ်းချောင်းအတွင်း ကြွေကျသော တောပန်းကလေးများ ရေအလျင်၌ မျောပါသွားသည်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်ရှုနေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ တံအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင်...

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကိုကြည့်၍ ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားကလည်း အထဲရောက်နေမှ ခွင့်တောင်းနေရသေးလားဗျာ။ တကယ်ဆို ဟိုအုတ်လှေကား အဆင်းမှာ ကတည်းက ခွင့်တောင်းရမှာ ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ဝင်၍ ထိုင်၏ ။ ပြီးနောက် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး ပြရင်း...

“ထိုင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောပြန်လေ၏ ။

“ကိုယ့်လူကတော့ ဟုတ်နေပါပြီ။ အရင်ထိုင်ချပြီးမှ ထိုင်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောနေရသေးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး ပြပြန်လေ၏ ။ ထို့နောက် အနီးရှိ မီးခြစ်ကို ကောက်ယူ၍ ခြစ်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း...

“မီးလေးတစ်ချက် ခြစ်မယ်နော်”

ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“မီးခြစ်ကို ယူခြစ်မလိုလုပ်ပြီးမှ ခွင့်တောင်းနေတယ်။ ဟုတ်လိုက်လေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး ပြလေ၏ ။ ထိုသူသည် သူ၏ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ကာ မီးခိုးများ ကို မူ တ်ထုတ်နေလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေလေ၏ ။ ထိုသူသည်

အသက်လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကြည့်၍ စရိုက်လက္ခဏာ၊ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အကဲဖမ်းသောအလုပ်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် လူတော်တစ်ဦးဟု မဆိုဝံ့သော်လည်း ထိုကိစ္စ၌ ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သိ၏ ။ လူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အကဲခတ်ရာ၌ ပထမဦးဆုံး နှစ်မျိုး နှစ်စား ခွဲခြား၍ အကဲခတ်၏ ။ ထိုနှစ်မျိုး နှစ်စားမှာ ‘အသားထူသော မျက်နှာ’ နှင့် ‘အရိုးထင်သော မျက်နှာ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏ ။

ဒုတိယတစ်ဖန် ‘ဝိုင်းသောမျက်နှာ’ နှင့် ‘ထောင့်ပေါ်သောမျက်နှာ’ ဟူ၍ ခွဲခြားပြန်၏ ။

တတိယအနေဖြင့် ‘မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးပြိုင်းမွှေး စသည့် ‘အမွှေးအမှင်ပေါသော မျက်နှာ’ နှင့် ‘အမွှေးအမှင်ပါးလျားသော မျက်နှာ’ ဟူ၍ ခွဲခြားပြန်၏ ။

စတုတ္ထအနေဖြင့် ‘မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် စသည်တို့ သူ့နေရာနှင့်သူ အဆင်ပြေပြေရှိသော မျက်နှာနှင့် ‘အဆင်ပြေပြေ မရှိသောမျက်နှာ’ ဟူ၍ ခွဲခြားပြန်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရာ၌ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လေးမျိုး ရှစ်စုံထား၍ ခွဲ၏ ။ ထိုရှစ်စုံမှာ ရှစ်လီပွားပြန်၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လူကဲခတ်ပညာတွင် အခြေခံအားဖြင့် (၆၄) မျိုး ပါရှိ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မခေါ်ပင့်ချော့ရောက်လာသော မျက်နှာစိမ်းနည်သည်မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်၏ လူကဲခတ်နည်းပညာဖြင့် ကြည့်ရှုအကဲဖြတ်နေလေတော့၏ ။

ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် ‘အရိုးထင်သော မျက်နှာ’ ဖြစ်၏ ။ ထို့အတူ ဝိုင်းစက်ခြင်း မရှိဘဲ ‘ထောင့်စွန်းပေါ်သောမျက်နှာ’ လည်း ဖြစ်၏ ။ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် ကောင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးပြိုင်းမွှေးထားလျှင်လည်း ‘အမွှေးအမှင်ထူသော မျက်နှာ’ မျိုး ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏ ။ ‘မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်’ စသည်များ သည်

တည်နေသည်မှာ လည်း အဆင်ပြေလှ၏ ။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်မျိုး ကို ကျွန်ုပ်၏
လူကဲခတ်ပညာ၌ ‘ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းမျက်နှာ’ ဟု ခေါ်၏ ။

ထိုမျက်နှာမျိုး သည် လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ ၊ နာမည်ကြီး သူလျှို့များ ၊
တစ်စုံတစ်ယောက်အား အငြိုး အမှတ်ကြီးစွာ ဖြင့် လက်စားချေတတ်သူများ ၏ မျက်နှာအမျိုး
အစားတွင် ပါဝင်နေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား...ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား...

“လာရင်းကိစ္စကို ဆိုစမ်းပါဦး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူက

“ဆိုရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော့်နာမည် ပါပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည်
‘မဲခေါင်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အသက်က လေးဆယ့်လေးနှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဂန္ဓာရီ
လှည့်နေတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကြုံရာမှာ အိပ်၊ ကြုံရာမှာ စား၊ ကြုံရာမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က “မောင်မဲခေါင်က ကျုပ်ထက်
အသက်အများ ကြီး ငယ်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းက

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဆရာရဲ့ တူအရွယ်၊ သားအရွယ်လောက်ပဲ
ရှိပါတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။ ပြီးလျှင် မောင်မဲခေါင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို
စူးစူးရှရှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဆရာက အိမ်နဲ့ရာနဲ့၊ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ နေနေရာကနေ
အဲဒါတွေကိုစွန့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဂန္ဓာရီ ထွက်ရတာ တုံး။ ထွက်ပြန်တော့လည်း အများ သူငါ
ထွက်သလို လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းနဲ့ ထွက်တာမဟုတ်ဘဲ
ပါဂျဲရီးကားကြီးနဲ့ ထွက်တာဆိုတော့ စတန့်ထွင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ

ဆရာဂန္ဓာရီထွက်တဲ့ပုံကြီး တွေလိုက်ပါတယ်”

ဟု စပ်ဖြူ မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ၏ ။

“ဒါက ငါ့ကိစ္စပါကွာ။ မောင်မဲခေါင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကို အဲဒီ လို ပြောဖို့လာတာဆိုရင် မင်းပြန်ဖို့သင့်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်မာမာ ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏ ။
မောင်မဲခေါင်သည် မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်....

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ်...၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏ ။

“ဒါတွေ ထားပါတော့ကွာ။ မောင်မဲခေါင် လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ မေးလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က....

“ကျွန်တော် ဂန္ဓာရီလှည့်နေတာ ခုနစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ဆရာရဲ့ ။ အဲဒီ လို ဂန္ဓာရီလှည့်ရင်း ဆရာ့ဆီ ရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

“မင်းအရွယ်မှာ အိမ်က သားနဲ့ မယားနဲ့ နေရမယ့် အရွယ်ကွ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဂန္ဓာရီလှည့်ရတာ လဲ။ စတန်ထွင်တာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က ပြုံး ၍ ...

“ဆရာက အသက်လည်းကြီးပါပြီ။ ခုထက်ထိ လက်စားချေတဲ့ ဝါသနာ မစွန့်သေးဘူးလား။ ကျွန်တော် ဂန္ဓာရီလှည့်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ နားထောင်တဲ့လူမှာ အရည်အချင်းတစ်ခု ရှိဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီ အရည်အချင်းဟာ ဘာလဲဆိုရင် နားထောင်တဲ့လူဟာ ငရဲပြည်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံရမယ်”

ဟု မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ငရဲပြည်ရှိတာ ယုံပြီလားကွာ။ လောဟကုမ္ပဏီ၊ ကြေးနီအိုးကြီး၊ ညီးညီးပူကဲ၊ ငရဲတစ်ခွင်၊ ရဲချင်ချင်နှင့်၊ ထိလျှင်ရှုစူး၊ သင်တုန်းဦးသို့၊ အဆူးရှည်လံ၊ ဝင်းဝင်းလှံသည်ကို မဃဒေဝလင်္ကာမှာ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားက လောဟကုမ္ပဏီငရဲအကြောင်း ရေးထားတာကို အလွတ်ဆိုလို့ ရတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မဲခေါင်က ရယ်လေ၏။ ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက်...

“ဆရာတို့အခေါ် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ပေါ့...။ ကျွန်တော်တို့ အခေါ် ငရဲရှစ်ရွာပေါ့။ အဲဒီ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်ရဲ့ အမည်တွေ ပြောပြပါဦး ဆရာရဲ့။”

ဟု ကျွန်ုပ်အား အားမာ ပါးမနာ မေးလေ၏။

“အလို...မောင်မဲခေါင်က ကျုပ်ကို စာမေးပွဲ လာစစ်နေတာကိုး၊ ဖြေပုံမယ်ဗျာ... ဖြေပုံမယ်။ ကိုယ့်လူပြောတဲ့ ငရဲကြီးရှစ်ရွာက...

၁။ သိန္ဓိ ငရဲရွာ

၂။ ကာဠသုတ် ငရဲရွာ

၃။ သံဃာတ ငရဲရွာ

၄။ ရောရူဝ ငရဲရွာ

၅။ မဟာရောရူဝ ငရဲရွာ

၆။ တာပန ငရဲရွာ

၇။ မဟာတာပန ငရဲရွာ

၈။ အဝီစိ ငရဲရွာ ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဆရာ မဆိုးပါဘူး။ အတော်လေး မှတ်မှတ်သားသား ရှိပါတယ်။ ဒီအထိတော့ ငရဲစာမေးပွဲ အောင်သွားပြီ။ အဲဒီ တော့ ဆရာ့ကို တစ်ခုမေးမယ်။ အဲဒီ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ငရဲရွာမှာ ယမမင်းလို့ခေါ်တဲ့ ငရဲမင်း ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ ဆရာ” ဟု မောင်မဲခေါင်က မေးလေ၏ ။

“အဲဒါတော့ ငါမသိပါဘူး။ မောင်မဲခေါင်ရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ငရဲရွာတစ်ရွာမှာ အရပ်လေးမျက်နှာ ရှိတယ်။ အဲဒီ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ငရဲမင်းတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်တယ်။ တစ်ရွာမှာ ငရဲမင်းလေးယောက်ဆိုတော့ ရှစ်ရွာမှာ ငရဲမင်းသုံးဆယ့်နှစ်ယောက်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဆရာ့အနေနဲ့ သိထားရမှာ က ငရဲရွာကြီးတစ်ရွာရဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာရဲ့ တစ်မျက်နှာဆီမှာ ငရဲရွာငယ် ‘လေးရွာ’ စီ ရှိတယ်။ အဲဒီ ငရဲရွာငယ်မှာ တော့ ငရဲထိန်းတွေပဲ ရှိတယ်။ ငရဲမင်း မရှိဘူး။ ငရဲရွာတစ်ရွာမှာ ငရဲရွာငယ် ၁၆ ခုဆိုတော့ ငရဲရှစ်ရွာမှာ ငရဲရွာငယ် တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ခု ရှိတယ် ဆရာရဲ့။”

ဟု ပြောပြန်လေ၏ ။

“မောင်မဲခေါင်ရော မင်းကတော့ ငရဲအိတ်စပတ် တစ်ယောက် ပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က....

“ပြောလက်စနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဆရာရဲ့။ ။ စောစောက ကျွန်တော် ပြောသလို ငရဲကြီးရှစ်ရွာမှာ ငရဲရွာငယ်လေးတစ်ရွာစီ ရှိတယ်လို့ ပြောရတာ ၊ အဲဒါကို စာနဲ့ပေးနဲ့ ပြောရရင် ‘ဥဿ ဒေရီ’ တွေလို့ ခေါ်တယ်။ စောစောက ဆရာပြောတဲ့ မန်လည်ဆရာတော်ရဲ့ မဃဒေဝလင်္ကာမှာ ‘ထိုပြီးသည့်နောက်မှာ ဥဿ ဒေရီ ၊ ပြင်က ပတ်ခြံ၊ စစ်ကာရံသား၊ ဆူလုံ့ပွဲ၊ ပွတ်ပွတ်ထလျက်၊ ကြွကြွတက်ဝေ၊ ကြေးသံရည်နှင့် မသေမသတ်၊ သိပ်သိပ်နက်ဖြင့်၊ ကျွတ်ကျွတ်အုတ်အုတ်၊ တရုတ်ရုတ်လျှင် ချက်ပြုတ်သွားသွား၊ သားငါးချဉ်ချို၊ ဟင်းဒယ်ကျို၍ ၊ ကြိုကြိုကြားကြား၊ ရှောင်ရှားထွက်ခွာ၊ လွတ်ရာမကျ၊ ကြောက်ဖွယ်စွလျှင်၊ လောကကမ္ဘီ’ လို့ စပ်ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ မောင်မဲခေါင်ရေ၊ ငရဲတွေအကြောင်းတော့ ကြားပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ဘာများ ပြောဦးမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ရယ်လို့ အပါယ်လေးဘုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ငရဲအကြောင်းပြောပြီး တိရစ္ဆာန်အကြောင်း ပြောဖို့ လိုသေးတာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်အကြောင်းကတော့ ပြောဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး။ ဆရာလည်း သိနေတာပဲလေ။ တိရစ္ဆာန်မှာ က ဘုံရယ်လို့ သီးခြားမရှိပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့ရဲ့ ဘုံပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဪ...ဒီလိုလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်စွာ ဖြင့် ယခင်က မသိခဲ့ဖူးသေးကြောင်းကို ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ မောင်မဲခေါင်သည် ဆေးလိပ်ကို ပြာခွက်အတွင်း၌ ထိုးခြေရင်း...

“တိရစ္ဆာန်အကြောင်း ပြောပြီးတော့ ပြိတ္တာအကြောင်း၊ ပြောရမှာ ပဲ။ ပြိတ္တာဆိုတာက ‘ပေတ’ က လာတာ။ ချမ်းသာသုခ မရှိတဲ့သဘောကို ပေတလို့ခေါ်တာ။ ပြိတ္တာဟာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ဆယ့်ခြောက်မျိုး လောက် ရှိတယ် ဆရာရဲ့။ အဲဒီ ဆယ့်ခြောက်မျိုး စလုံးဟာ သူ့ဒုက္ခနဲ့ သူပါပဲ။ ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုး ရဲ့ အမည်ကိုတော့ ဆရာအနေနဲ့ သိထားချင်ရင် မှတ်ထားပါ”

၁။ ဝန္တာသိက ပြိတ္တာမျိုး

၂။ ကူကာပဒါဒက ပြိတ္တာမျိုး

၃။ ဂူထခါဒက ပြိတ္တာမျိုး

၄။ အင်္ဂုဇာလမုခ ပြိတ္တာမျိုး

၅။ သုစိဖုစ ပြိတ္တာမျိုး

၆။ တဏှဋီက ပြိတ္တာမျိုး

၇။ သုနိဇ္ဈာယက ပြိတ္တာမျိုး

၈။ သတ္တင်္ဂ ပြိတ္တာမျိုး

၉။ ပဗ္ဗတင်္ဂ ပြိတ္တာမျိုး

၁၀။ အဇဂရင်္ဂ ပြိတ္တာမျိုး

၁၁။ ဥပ္ပါသိက ပြိတ္တာမျိုး

၁၂။ နိဇ္ဈမတဏှိက ပြိတ္တာမျိုး

၁၃။ ကာလင်္ကိဒ္ဓိက ပြိတ္တာမျိုး

၁၄။ ပရဒတ္ထပဇိဝိတ ပြိတ္တာမျိုး

၁၅။ ဝေမာနိက ပြိတ္တာမျိုး

၁၆။ မဟိဒ္ဓိက ပြိတ္တာမျိုး

မောင်မဲခေါင်သည် ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုး ၏ အမည်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကျွန်ုပ်အား ရွတ်ပြလေ၏ ။ ထို့နောက် ၎င်းကပင်...

“ပြိတ္တာတွေနေတဲ့အရပ်ရယ်လို့တော့ သီးခြားရှိတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ သူတို့နေတဲ့ အရပ်ဌာနတွေကတော့ တော၊ တောင်၊ ချောင်း၊ မြစ်၊ သုဿ နဲ့ စတဲ့နေရာတွေမှာ နေကြတာပဲ။ သူတို့ နေတဲ့နေရာတွေကို သူတို့ ဘုံလို့ သတ်မှတ်ရမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကဲ မောင်မဲခေါင်ရေ ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုး ပြောပြီးတော့ ဘာပြောဦးမှာ တုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ပြိတ္တာပြီးတော့ အသူရကာယ်လေ ဆရာရဲ့။ စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့တဲ့ ပြိတ္တာဆယ်ခြောက်မျိုး မှာ နံပါတ်တစ်ဆယ့်သုံးဖြစ်တဲ့ ကာလကိဉ္ဇိက ပြိတ္တာဆိုတာလည်း အသူရကာယ် အမျိုး အစားထဲ မှာ ပါတယ် ဆရာရဲ့။ အသူရကာယ်ကလည်း ငါးမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီ အသူရကာယ် ငါးမျိုး က...

၁။ ကာလကိဉ္ဇိက ပြိတ္တာအသူရာမျိုး

၂။ လောကန္တရိတ် အသူရာမျိုး

၃။ ဝေမာနိက အသူရာမျိုး

၄။ ဝိနိပါတိက အသူရာမျိုး

၅။ နတ်အသူရာမျိုး ...ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏။

“ဪ ငါက အသူရကာယ်က တစ်မျိုး တည်း အောက်မေ့တာ။ မင်းပြောသလိုဆိုတော့ ငါးမျိုး တောင်ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ငါးမျိုး ဘယ်ကလိမ့်မတုံး ဆရာရဲ့။ နောက်ဆုံး နံပါတ်ငါးမှာ ပြောတဲ့ နတ်အသူရာမျိုး က ငါးမျိုး ထပ်ပြီးပွားသေးတယ်။ အဲဒီ ငါးမျိုး ဟာလည်း အသူရကာယ်တွေပါပဲ။ နာမည်တွေနဲ့ မှတ်ထားလိုက်ဦး။

၁။ ဝေပစိတ္တိနတ် အသူရာမျိုး

၂။ သုဗလိနတ် အသူရာမျိုး

၃။ ရာဟုနတ် အသူရာမျိုး

၄။ ပဟာရနတ် အသူရာမျိုး

၅။ သမ္မာရတိနတ် အသူရာမျိုး ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောလေ၏ ။

“မင်းပြောတဲ့ အသူရကာယ်ဆိုတာတွေက နေ့စံပြီး ညဉ့်ရတဲ့ ဟာတွေ မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က...

“နေ့ခံပြီး ညဉ့်ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တစ်ဝက်ကောင်းစားပြီး

တစ်ဝက်ဒုက္ခရောက်တယ် ဆိုတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ (၂၄) နာရီရှိတယ်ဆိုရင်...(၁၂) နာရီ ကောင်းစားပြီး...(၁၂) နာရီ ဒုက္ခရောက်တယ်ပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ လို စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် တစ်လကောင်းစားပြီး တစ်လ ဒုက္ခရောက်မှာ ကလည်း အတူတူပဲပေါ့။ တစ်နှစ်ကောင်းစားပြီး တစ်နှစ်ဒုက္ခရောက်မှာ လည်း ဒီသဘောပဲပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ကောင်းပါပြီ မောင်မဲခေါင်ရယ်။ ငရဲတွေလည်းစုံနေအောင် သိရပါပြီ။

ပြိတ္တာအကြောင်းကိုလည်း သိရပါပြီ။ အသူရကာယ်လည်း သိရပါပြီ။ မသိရသေးတာက မင်း ဂန္ဓာရီထွက်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းပဲ မသိရသေးတာ။ အဲဒါလေး ပြောပြပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ဒီလိုဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော်ဟာ အသူရကာယ်တစ်ယောက်နဲ့ အမှတ်မထင် ကြုံ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“ဟေ...!”

ဟု ယောင်ယမ်း၍ ရေရွက်လိုက်မိလေ၏ ။ ထို့နောက်မှ...

“မင်းအခုပြောတဲ့စကားကို ဘုရားစူးမိုးကြိုး ပစ်ကျိန်ပြောတောင် မယုံနိုင်ဘူး မောင်မဲခေါင်ရေ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က....

“ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ နေခဲ့တာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ဆရာ့ကို မေးချင်တယ်။ ဘုရားစူး မိုးကြိုး ပစ်ကိုင်တာတောင် မယုံဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောရင် ဆရာ ယုံမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်မေးရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို အကဲဖမ်းနေသလို ကြည့်ရှုနေလေ၏ ။ ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးနောက်...

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရတာ ဆရာကျွန်တော့်ကို ယုံချင်နေပုံရတယ်”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပျာပျာသလဲပင်...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ၊ မယုံပါဘူး။ လုံးဝ မယုံပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆိုလိုက်မိလေ၏ ။ မောင်မဲခေါင်သည် ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်က လူတွေရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်တဲ့အတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တတ်တယ် ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကဲခတ်ပုံ ခတ်နည်းတွေထဲမှာ မျက်လုံးကို အကဲခတ်တာဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးကို အကဲခတ်မယ်ဆိုရင် အကြမ်းအားဖြင့် လေးမျိုး ရှိတယ် ဆရာရဲ့ ။ အဲဒီ လေးမျိုး က ဘာလဲဆိုရင် မျက်လုံးပုံသဏ္ဌာန်ရယ်၊ မျက်လုံးအကြည့်ရယ်၊ မျက်လုံးထူးခြားမှု သွင်ပြင်ရယ်၊ မျက်လုံးအရောင်ရယ်လို့ ရှိတယ် ဆရာရဲ့ ။ အဲဒီ လေးမျိုး မှာ တစ်မျိုး မျိုး ကို ရှစ်မျိုး စီပွားလိုက်ရင် မျက်လုံးချည်းသက်သက် အကဲခတ်နည်း (၃၂) မျိုး ရှိတယ်။ အဲဒါကို သဘောမပေါက်တဲ့သူတွေက မျက်လုံးကို အကဲမခတ်ဘဲ မျက်နှာပုံစံကို အကဲခတ်ကြတယ်။။ အသားပေါ်တဲ့မျက်နှာ၊ အရိုးထင်တဲ့မျက်နှာ၊ ဝိုင်းတဲ့မျက်နှာ၊ ထောင့်စွန်းပေါ်တဲ့မျက်နှာ၊ အမွှေးအမှင်ပေါ်တဲ့မျက်နှာ၊ အမွှေးအမှင်ပါးလျားတဲ့ မျက်နှာ၊ အချိုး ကျတဲ့ မျက်နှာ၊ အချိုး မကျတဲ့မျက်နှာရယ်လို့ပေါ့ ဆရာရယ်။ အမှန်က အတွင်းစိတ်ကို ဖော်ပြနိုင်တာက

မျက်နှာမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ ။ မျက်လုံး မျက်လုံး။ ဆရာ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားကို နားထောင် ချင်နေပြီ။ ယုံချင်နေပါပြီ ဆရာရယ်။ မူမနေပါနဲ့။”

ဟု ဇွတ်အတင်း ပြောနေလေတော့၏ ။ အမှန်အားဖြင့်လည်း မောင်မဲခေါင်ပြောသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ယုံချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏ ။ ထို့ထက်ဆိုရပါမူ မောင်မဲခေါင်စကားကို လွန်စွာ မှ နားထောင် ချင်နေ၏ ။ ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်မဲခေါင်က...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ... ကျွန်တော် ဆက်ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထပြီး ပြန်ရမလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်လေး မောင်ကျော်ပြောင် ရောက်လာပြီးလျှင်...

“အဘ...ထမင်း စားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်မဲခေါင် ပြောမည့် စကားလက်စသည် ရုတ်တရက် တုံးတိတိ ပြတ်တောက်သွားလေတော့သတည်း။

မဲခေါင်ပြောပြသော ကိုဓာတ်သားဆိုသူ တစ်ယောက်အကြောင်း

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကလေးများ လာပေးသော နံနက်စာကို စားသောက်၏ ။
မောင်မဲခေါင်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထမင်းစားရန် ခေါ်လိုက်၏ ။ မောင်မဲခေါင်သည်
ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထမင်းစား၏ ။ ထမင်းစားရင်းနှင့် -

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ထမင်းမစားရတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

ဟု ပြောကာ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် စားလေတော့၏ ။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌
ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သရက်သီးမှည့်ကို စား၏ ။ ထိုသို့ စားပြီးနောက် ဆေးလိပ်ကို
မီးညှိရှိုက်ဖွားရင်း တိုင်ကိုမှီ၍ မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ထားလေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်သည်
မောင်မဲခေါင်ကို ကြည့်၍ ...

“ဪ...ထမင်းဆိပ်တက်ပြီး ကျုပ်ကို ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့
အသူရကာယ်အကြောင်း မပြောနိုင်တော့ဘူးလား ကိုယ့်လူရဲ့.”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က...

“ပြောပါ့မယ် ခင်ဗျာ...ပြောပါ့မယ်။ ပြောချင်လို့ကို တကူးတက လာခဲ့တာပဲ
ဆရာရယ်။ တစ်ခုရှိတာက တစ်ထိုင်တည်း ပြောလိုတော့ မရဘူး။ ပြောလို့ မပြီမချင်း ဒီမှာ
နေပြီး ပြောမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ဆိုလေ၏ ။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မောင်မဲခေါင်။ မပြီးမချင်း ပြောရမယ်လို့တော့
ပုံသမှတ်မထားနဲ့ပေါ့ကွာ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆက်ပြီး နားမထောင် ချင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့
မောင်ရင့်အနေနဲ့ ချက်ချင်းထပြီး ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။
ဇာတ်လမ်းကို တိုတိုနဲ့ ချဲ့ ရမယ့်နေရာမှာ မတရားဆွဲဆန့်ပြီး ကျုပ်ဆီမှာ မောင်ရင်
သောင်တင်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က တဟားဟား ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် ရယ်ပြီးလျှင်...

“ဆရာမှာ အားနာတဲ့စိတ် မရှိဘူးနော်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်။ ကျုပ်တို့ မျိုး ရိုးကတော့ အလွန်ကို လူတစ်ဖက်သားကို အားနာတတ်တဲ့ မျိုး ရိုးပါပဲ။ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ အဲဒီ စိတ်မျိုး မရှိတာ။ အားနာတယ်ဆိုတာ ပြောင်မပြောရဲတဲ့ ကြောက်စိတ်တစ်မျိုး ကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာ ဖြစ်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပင် အတော်အတန်ရင်းနှီး သိကျွမ်းသော အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ရောက်လာလေ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏ အမည်မှာ ဒေါ်အေးလှဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူသည် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေပုံရ၏။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဒေါ်အေးလှရေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်လျှင် ဒေါ်အေးလှက...

“သားသမီးတွေ ကျေးဇူးကန်းလိုက်လို့ ဆရာရေ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ဒေါ်အေးလှရဲ့ ၊ သားသမီးက ငါးယောက်ရှိတယ်ဆို”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဆရာက မှတ်မိသားပဲ။ သမီးအကြီးနဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးက နှစ်ယောက်၊ ကြားထဲက သားသုံးယောက်လေ”

ဟု ဒေါ်အေးလှက ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းများ ခင်ဗျား သားသမီးတွေက ခင်ဗျားကို

ကျေးဇူးကန်းလိုက်တာလဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင် ဒေါ်အေးလှက...

“ဆရာလည်း သိသားပဲ၊ ကျွန်မက မုဆိုးမပါ။ သားသမီးငါးယောက်ကို ကျွန်မ ကျွေးမွေးလာတာပဲဟာ၊ သားသမီးငါးယောက်က မိဘတစ်ယောက်တည်းကို ကျွေးတဲ့အလှည့်ကျတော့ မကျွေးနိုင်ကြဘူး။ အခုသမီးအကြီး အိမ်က ဆင်းလာတာ၊ သမီးအငယ်အိမ် သွားမလို့။ အမှန်ကတော့လည်း ဆရာရယ် ငါးယောက်စလုံးရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်မနေခဲ့ဖူးပြီးပါပြီ။ တစ်ယောက်မှ မကောင်းကြပါဘူး။ အဲဒါ သားသမီး ကံကောင်းအောင် ယတြာလုပ်ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ဒီလိုလုပ်ပါ ဒေါ်အေးလှရယ်၊ သားသမီးကံကောင်းအောင် ကျုပ်လည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး။ အဲဒီ သားသမီးတွေ ကိုယ့်အပေါ်ကြည်ဖြူလာအောင် မေတ္တာသာနာနာပို့ပေတော့ ဒေါ်အေးလှရေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရလေတော့၏ ။ ဒေါ်အေးလှလည်း အမောအပန်းဖြေပြီး ရေတစ်ခွက်သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်၍ သွားလေတော့၏ ။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါ်အေးလှအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရင်း မောင်မဲခေါင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကဲ..မောင်မဲခေါင်ရေ..ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူတွေကတော့ ဒုက္ခကိုယ်စီနဲ့ကွ၊ အခုကြည့်စမ်း။ ဒေါ်အေးလှကြီးမှာ သားသမီး ငါးယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်မှ သူ့အပေါ် မကောင်းဘူးတဲ့၊ မခက်ဘူးလားကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ညည်းညည်းလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သားသမီး ငါးယောက်ထဲမှာ တော့ တစ်ယောက်တလေ ကောင်းတဲ့သူ ပါမှာ ပါ။ မကောင်းတဲ့သူက သူပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

ငါးယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတည့်တာ ဆရာရယ်။ ငါးယောက်က လွန်သလား၊
တစ်ယောက်က လွန်သလား၊ စဉ်းစားသာကြည့်ပေါ့ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်ရဲ့ ၊ သားသမီးတွေ အများ ကြီးကို
မိဘတစ်ယောက်တည်းက ကျွေးနိုင်တယ်။ မိဘတစ်ယောက်တည်းကို သားသမီးအများ
ကြီးက မကျွေးနိုင်ဘူးကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က..

“မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်။ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောစမ်းပါ။ မိဘက
သားသမီးကို ကျွေးတဲ့အလှည့်တုန်းက မိဘနေရာကနေ ကျွေးတာ၊ သူကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့
ကျွေးတာ။ ဒီဟင်းနဲ့ မစားချင်ဘူး၊ ဟိုဟင်းနဲ့ မစားချင်ဘူး ချေးများ ခွင့် မရှိဘူး ဆရာရဲ့ ။
ဒီအချိန် မစားချင်ဘူး။ ဟိုအချိန်မှ စားမယ်လို့ လုပ်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။ သားသမီးများ ရင်
ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ပုံစံတစ်ခုအောက်မှာ ကျွေးခဲ့တာလေ။ သားသမီးက မိဘကို
ကျွေးတဲ့အလှည့်ကျတော့ သားသမီးနေရာကနေ ကျွေးရတာ ။ သားသမီး စိတ်ကြို
က်ကျွေးရတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့ ။ ဒါ မစားချင်ဘူး၊ ဟိုဟာ စားချင်တယ်ဆိုရင် ပြောင်းပြီး
လုပ်ပေးရတာ ။ ဒီအချိန် စားပါဆိုရင် မစားချင်ဘူး။ ဘယ်အချိန်ကျမှ စားမယ်ဆိုရင်
သားသမီးလုပ်တဲ့သူက ဘယ်လောက်အလုပ်များ နေနေ ထပြီး နူးကျွေးရတာ ဆရာရဲ့ ။
ဒီကြားထဲ တချို့ အဖိုးကြီး၊ အဖွားကြီးတွေက အလိုက်မသိဘူး။ ဇွတ်ကြီး ချေးများ တာ
ရှိသေးတယ်။ မိဘလက်ထက်မှာ ရှားချင်ရှားနေတာ ဆရာရဲ့ ။ ဥပမာ တစ်ခုပဲ ပြောမယ်။
ကျွန်တော်တို့ အမေများ လက်ထက်က ကုလားမခြင်းဆွနို့ဆီက နေရာတိုင်းမှာ ရတယ်။ အခု
ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ ခွန်းနို့ဆီပဲ ရတယ်။ အဲဒါ အမေက
နို့ဆီမူးကိုကြည့်ပြီး ကုလားမခြင်းဆွ မဟုတ်ရင် လက်ဖက်ရည် မသောက်ပြန်ဘူး။ အဲဒီ တော့
ကျွန်တော့်မှာ ခွန်းနို့ဆီ ဝယ်လာပြီးရင် ကုလားမခြင်းဆွနို့ဆီပတ် အဟောင်းကို မရမက ရှာပြီး
ပြန်ပတ်ပြီး ပြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အမေ လက်ဖက်ရည်တိုက်တုန်းက နို့ဆီတံဆိပ်ကို
ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူးလေ။ အမေအနေနဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်ပြီး

နို့ဆီတံဆိပ်အတုတက်ပြီး ပြဖို့ မလိုခဲ့ဖူးလေ။ ဒါက နမူနာတစ်ခု ထုတ်ပြတာပါ။ မိဘကို သားသမီးကကျွေးအလှည့်မှာ မိဘနေရာကနေ ကျွေးရတာ ဆရာရဲ့ ။ သားသမီးကို ကျွေးသလို ကျွေးရမယ်လို့ဆိုရင် မိဘတစ်ယောက်နည်းပါတယ် ဆရာရယ်၊ မိဘငါးယောက်လည်း ကျွေးနိုင်ကြပါတယ်။ ကိုယ်စားသလိုတော့ စားရမှာ ပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ လို မျှမျှတတ တွေးစမ်းပါ”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏ ။

“မင်းကတော့ အသူရကယ်ဘုံကလူနဲ့ တွေ့ရုံတင် မဟုတ်ဘူ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငရဲကျတော့မယ်။ အဲဒီ အတွေးမျိုး ဟာ အပယ် ငရဲကို ဦးတည်နေပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က တခစ်ခစ် ရယ်လေတော့၏ ။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် သူက ဆေးလိပ်တိုကို ပြာခြွေလိုက်လေ၏ ။ ပြီးလျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာတွေ ထားလိုက်ပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသူရကယ် ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ပြန်ဆက်လိုက်ကြရအောင်။ ကျွန်တော်က ၁၉၉၄ အောက်တိုဘာ၊ ၂၆ ရက်၊ ကြာသာပတေးနေ့မှာ မွေးတာ ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီး ၅ လတိတိပြည့်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေး ဖြစ်တာ။ မွေးတဲ့အချိန်က အဖေဟာ အလုပ်တာဝန်နဲ့ မဲခေါင်မြစ်နားမှာ ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးလည်းဆိုရော ကြာသာပတေးသားလည်းဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ အမှတ်တရအနေနဲ့ “မဲခေါင်” လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ။ ဆရာတို့ ပညာရပ်နဲ့ဆိုရင် “အန္တိတ” အမည်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက တောခေါင်း ဆရာရဲ့ ၊ ကျွန်တော် တော်တော်လေး အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ ကြုံရင် အဖေက တောတက်တဲ့နေရာတွေကို ခေါ်သွားလေ့ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် အဖေက ပဲခူးရိုးမတောကို နှံ့အောင် တက်ခဲ့တာပဲ။ အဖေ့တပည့် မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဖေ တောတက်တိုင်းပါတယ်။ သူက မုဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က ကိုဓာတ်သားလို့ ခေါ်တယ်။ ကိုဓာတ်သားဟာ အလွန်ကို ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်။ အမဲလိုက်တဲ့နေရာမှာ လည်း အလွန်တော်တဲ့ မုဆိုးပဲ။ တောထဲက သားကောင်အမျိုး မျိုး ကို ကိုယ်တိုင်အမဲလိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင် ချက်တော့တာပါပဲ ဆရာရယ်။

ကိုဓာတ်သား ဟင်းချက်နေပြီဆိုရင် အဖေကတော့ “ဆာလာပြီဟေ့” လို့ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်လည်း စီးကရက်ဖွားရင်း မောင်မဲခေါင်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း...

“မောင်မဲခေါင် မင်းအခုပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းက မုဆိုးဇာတ်လမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အသူရကာယ်အကြောင်း ပြောရမှာ ”

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏ ။

“မှန်ပါတယ် ဆရာရယ်။ အသူရကာယ်အကြောင်းကို ပြောမှပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေက မပါရင် မဖြစ်ဘူး ဆရာရဲ့ ။ ဒီအကြောင်းတွေသိမှ ဆရာကျွန်တော့်ကို နားလည်မှာ ၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှ ကျွန်တော်ပြောမယ့် အသူရကာယ်အကြောင်းကို နားလည်မှာ ”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏ ။

“မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံပါတယ်ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ကိုဓာတ်သားအမဲလိုက်တဲ့အခါ တစ်လုံးထိုးသေနတ်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ် ဆရာရဲ့ ၊ ခါးမှာ တော့ ကြိုး တစ်ချောင်းနဲ့ ဓားရှည်မကျ၊ ဓားမြှောင့်မကျ စကောစက ဓားတစ်လက်ကို ချိတ်ထားလေ့ ရှိတယ်။ တောတောင်ရဲ့ အရိပ်အကဲနဲ့ သဘာဝကိုလည်း သိပ်ပြီးတော့ နားလည်တာပဲ ဆရာရယ်။ ပြီးတော့ နားပါးတယ်။ နှာခေါင်းကလည်း အနံ့ခံကောင်းတယ်၊ မျက်စိလျှင်တယ်၊ လက်ဖြောင့်တယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုဓာတ်သား အမဲလိုက်ရင် လက်ချည်းပြန်လာရတယ်လို့ မရှိဘူးဆရာ။ ကိုဓာတ်သားမှာ ရှိတဲ့ တခြားအရည်အချင်းတစ်ခုကတော့ ဟာသဉာဏ်ရှိတဲ့အချက်ပါပဲ။ ကိုဓာတ်သားဟာ

မုဆိုးကြီးဆိုပေမယ့် မျက်နှာကြီးက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး မဟုတ်ဘူး။ လူချော လူလှတစ်ဦးလို့ မပြောနိုင်တောင်မှ ဥပဓိရုပ်အတော်ကောင်းတယ်။ အရပ်အမောင်းကလည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပဲ။ စကားပြောတို အသံကလည်း အသံသြဇာရှိတယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မင်းရဲ့ မုဆိုး ကိုဓာတ်သားဟာ စတန့်မင်းသားကြီး ချစ်ဆွေ ဖြစ်နေပြီကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ချစ်ဆွေကြီးကို ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ မှတ်မိတာကတော့ “မြဂနိုင်”

ဇာတ်ထုပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးကြီးကိုဓာတ်သားက ကိုချစ်ဆွေကြီးနဲ့တော့ မတူဘူး။

ခင်မောင်ရင်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ ဆရာရဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

“လုပ်ပါကွာ၊ လုပ်ပါ။ တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ထားမယ်။

လုပ်ကြံပြောတာဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ ရန်သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်နော်”

“ရန်သူတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်။ အကယ်၍ လုပ်ကြံပြောဆိုတယ်လို့

ဆရာ ယူဆတဲ့အချိန်မှာ ‘ဟိုး’ လို့ တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ထပြန် သွားပါ့မယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏ ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပဋိညဉ့်တွေ ရှိထားတော့

ကောင်းတာပေါ့၊ ဆက်ပြီးပြောပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ ကိုဓာတ်သားကြီးကို အခါအားလျော်စွာ

ခေါ်ပြီးသုံးခဲ့ရာကစပြီး နောက်တော့ သစ်တောအလုပ်သမားအဖြစ် ခန့်လိုက်တယ်။ အိမ်မှာ

ကို ခေါ်ထားလိုက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မုဆိုးကြီး ကိုဓာတ်သားဟာ

ပိုပြီးရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့တယ်။ အမေလည်း ကိုဓာတ်သားကို ဆွေမျိုး ရင်းချာတစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ အဖေ တောမတက်ရတဲ့အခါတွေမှာ ညဘက်ကျရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အိမ်သူအိမ်သားတွေစုပြီး စကားပြောလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါမှာ အဖေက “ဓာတ်သားတစ်ယောက် သေရင်တော့ ငရဲကျမှာ သေချာတယ်။ မင်းသတ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အသက်ဟာ နည်းမှမနည်းပဲ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကိုဓာတ်သားကြီးက ဘာမှမခံချေပါဘူး။ ပြုံး ပြုံး နားထောင်နေတယ်။ အဲဒီ စကားဝိုင်းဖြစ်ပြီး နှစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါမှာ ဆောင်းတွင်းကြီးပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ နှစ်မှ ထူးထူးခြားခြား ခါတိုင်းနှစ်နဲ့ မတူဘူး။ ဦးဝိစာရလမ်း တစ်လျှောက် မီးတိုင်အောက်တွေမှာ ပုရစ်တွေကျလိုက်တာ မည်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ရယ်၊ အဖေရယ်၊ ကိုဓာတ်သားရယ် အင်းစိန်ဘက်ကနေ တိုင်စီကားငှားပြီး ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ တာမွေဘက်ကို ပြန်လာကြတာ ည (၁၀) နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ကားဟာ ဦးဝိစာရလမ်းအတိုင်း မောင်းလာတာတပေါ့ ဆရာရယ်။ ကားမောင်းတဲလူဟာ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ ပုရစ်တွေကို ရှောင်ပြီး မမောင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ ပုရစ်တွေကို ကားဘီးနဲ့ ကြိတ်တဲ့အသံဟာလည်း ‘တဖျောက်ဖျောက်’ မြည်နေတာ အဆက်မပြတ်ပါပဲ။ အဲဒီ အခါကျမှ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်တော့်အဖေကို ဆရာရေ ဒီကားဆရာလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ငရဲကျမှာ ။ သူက ကျွန်တော့်ထက်တောင် များ ဦးမယ် ထင်တယ်။ သူကားနဲ့ ကြိတ်ခဲ့တဲ့အသက်တွေဟာ မနည်းဘူး ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး သတ်ခဲ့တဲ့ အသက်တွေဟာ သူ ဒီတစ်ညကြိတ်ခဲ့တဲ့ အသက်တွေကို မမီဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကျွန်တော့်အဖေက ‘မင်းကလည်းကွာ ကတ်သီးကတ်သက်’ လို့ ပြောပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတဲ့ဟန်နဲ့ တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်သွားတယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလိုက်လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်လည်း မောင်မဲခေါင် ပြောသော အကြောင်းအရာများ ကို နားထောင်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးနယ်ချဲ့လျက် ရှိတော့၏ ။ ထိုအခါ၌ မောင်မဲခေါင်က...

“ဒီလိုနဲ့ ကိုဓာတ်သားကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုစာရင်းထဲကို

ဝင်လာတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ တစ်ခု ပြောရဦးမယ် ဆရာရေ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာ အဖေဟာ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ချောလဲလို့ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားတယ်။ အမေကလည်း ကိုဓာတ်သားကို တောပြန်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ကိုဓာတ်သားကလည်း သူ့အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးပါမယ်လို့ အမေ့ကို ပြောရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက လက်မခံဘူး။ ကိုဓာတ်သားကို အတင်းပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ဆရာရယ် အမေက ကိုဓာတ်သားထက် အများ ကြီး အသက်ကြီးပေမယ့် အရွယ်ရှိသေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုး တစ်မည်ပြောမှာ ကို အလိုမရှိလို့ သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ ကိုဓာတ်သားကို ပြန်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ ကိုဓာတ်သားကလည်း မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်သွားရရှာတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ကိုဓာတ်သားနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြတယ်။ ကံတရားဟာ အလွန်ဆန်းကြယ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ မိုးကုတ်သူ ဆရာရဲ့ ။ မိဘအရင်းတွေတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ အမေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးကုန်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးစားအဖေတစ်ယောက်တော့ ရှိလေရဲ့ ။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ပဲ အမေရဲ့ မွေးစားအဖေကြီး ဆုံးသွားတယ်။ အဖိုးကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေတွေ ရတယ်ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်မှာ မမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ ပမာဏပါပဲ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်မဲခေါင်သည် လက်ဖက်ရည်အချိုတစ်ခွက်စီ သောက်ကြလေ၏ ။ မောင်မဲခေါင် ဆေးလိပ်ကုန်နေသည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မောင်ကျော်မြိုင်ဆိုသူက ဒေးစွန်ပါတောင်ကုန်းအထက်တွင်ရှိသော ကိုသိန်းအောင်ဆိုသူ၏ ဆိုင်မှ ဆေးပေါ့လိပ်များ သွားရောက်ဝယ်ပေးရလေ၏ ။ ထို့နောက် မောင်မဲခေါင်သည် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏ ။

“အမွေတွေ ရလိုက်တော့ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ချမ်းသာသွားတာပေါ့ ဆရာရယ်။ မင်္ဂလာဒုံဘကလ်မှာ မြေဝယ်ပြီး တိုက်ကလေးတစ်လုံးဆောက်တယ် ဆရာရဲ့ ။ ပြီးတော့ ကားနဲ့ဘာနဲ့လည်း ဖြစ်နေပြီပေါ့။ အဲဒီ လို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေတိုးပြီး မပူရ မပင်ရတဲ့

အချိန်ရောက်မှပဲ ကျွန်တော့် မိခင်ကြီးလည်း ဆုံးပြန်ပါလေရောဗျာ။ အိမ်သစ်တောင်
ကြာကြာမနေလိုက်ရရှာပါဘူး။ အဲဒီ လိုနဲ့ပဲ မိဘမဲ့ဘဝကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်
ဆရာရေ။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ယူမယ့်နှစ်မှာ ကိုဓာတ်သားကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ
အဖော်ရသွားတာပေါ့။ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးတယ်။ ကျွန်တော်
အဝတ်တွေကို လျှော်တယ်။ အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်တယ်။ ပြောရဦးမယ် ဆရာရေ၊
ကိုဓာတ်သားကြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အလွန်ကြီးတဲ့
ပြောင်ခေါင်းကြီးနှစ်လုံးရယ်၊ ကျားသစ်သားရေ တစ်ချပ်၊ စပါးကြီးသည်းခြေ ငါးခု၊
ဖျားရည်ရှစ်ပုလင်း၊ ဆတ်သားခြောက်တစ်တွဲ ပါလာတယ် ဆရာရဲ့ ။ ပြောင်ခေါင်းတွေ၊
ကျားသားရေတွေကိုတော့ အိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလှူချိတ်ထားတာပေါ့။ ညတိုင်းလိုလို
ကိုဓာတ်သားကြီးဟာ တောလိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ သူ့မှာ သေနတ်မရှိလို့
သေနတ်ရှိတဲ့သူဆီက ငှားပြီး လိုက်ရတဲ့အခက်အခဲကိုလည်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ကိုဓာတ်သားကို အမဲလိုက်ဖို့ သေနတ်တစ်လက် ရစေချင်တယ်။ အဲဒါနဲ့
ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကိုဓာတ်သားအတွက်
အမဲလိုက်ဖို့ သေနတ်တစ်လက်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရတယ်။ သေနတ်နဲ့
သေနတ်လိုင်စင်ရတဲ့နေ့က ကိုဓာတ်သားကြီးက ကျွန်တော့်ကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်း
ကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရှာနေတုန်းမှာ အားနေတယ်။
အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကိုဓာတ်သားကြီးက ‘ဖောင်းတူဘက်မှာ တောကောင်တွေ
အတော်ပေါတယ်လို့ ကြားတယ်ကွ၊ တစ်လလောက် အချိန်ယူပြီး အမဲလိုက်ဦးမယ်၊
မင်းလိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ’ လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်တည်း နေရမှာ
ပျင်းတာနဲ့ လိုက်သွားခဲ့မိတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောကာ ဆေးလိပ်ကိုဖွာနေလေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်မဲခေါင်၏
မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ မောင်မဲခေါင်သည် စိတ်ပါလက်ပါ
ပြောနေကြောင်း သူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“မောင်မဲခေါင်ရေ၊ မောင်ရင် ကျုပ်ကို လိမ်ညှာပြောနေတယ်လို့

မထင်တော့ပါဘူးကွာ။ ဒါကြောင့် မောင်ရင်ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာကို တလေးတစား
နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အဲဒီ တော့ ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ။ မောင်မဲခေါင် ဒီမှာ
နေပြီးတော့ ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မပြီးမချင်း ပြောပါ။ စားသောက်ဖို့၊ နေဖို့
ထိုင်ဖို့ ကျွပ်ကပဲ တာဝန်ယူရမှာ ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်သည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံး
ပြလိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ ဆရာရယ်”

ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

နာတာလူးညတွင် စာအုပ်ကြီးကို အယ်ဒီတာလက်သို့ ဝကွက်၍ အပ်နှံလိုက်ခြင်း

အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အရှေ့ရိုးမ၊ အလယ်ရိုးမ၊ အနောက်ရိုးမ စသော ရိုးမကြီး (၃) ခုတွင်ရှိသော တောအထပ်ထပ် မြောင်အလျှိုလျှိုတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တောကောင်တို့ကို ရက်စက်စွာ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခဲ့သော မောင်မဲခေါင်ဆိုသူ မြန်မာအလန်ကွာတာမိန်း တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဒေးစွန်ပါသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

သူသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော သူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် သူ၏ ဆရာကိုဓာတ်သားအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ပြောပြခဲ့သည်ဆိုရာ၌ လည်း ခဏတဖြုတ် ပြောပြခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတွင် ရက်ပေါင်း (၁၀၈) ရက် နေထိုင်၍ အချိန်ရတိုင်း ကျွန်ုပ်အား တစ်မိမိမ့် ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ကိုသာမက စကားလုံးများ သည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ နက်နက်နောနော စွဲထင်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ရွှံ့ဗွက်ပျော့ပျော့အတွင်းသို့ လောက်လေးခွဖြင့် လောက်စာလုံးများ ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းသောအခါ၌ ထိုလောက်စာလုံးများ သည် ရွှံ့ဗွက်အတွင်းသို့ ဗွက်ခနဲ ဝင်သွားသကဲ့သို့ မောင်မဲခေါင်၏ စကားလုံးများ သည် ကျွန်ုပ်၏ နားမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသို့ ဗွက်ခနဲ ဗွက်ခနဲ ဝင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မောင်မဲခေါင် ကျွန်ုပ်၏ စခန်းမှ ထွက်သွားသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပြောပြသွားသော စကားလုံးများ ကို တစ်မိမိမ့်တွေးမိလေ၏။ ထိုသို့ မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ အတွေးအာရုံ၌ ထင်ဟပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ္ထုရေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ မောင်မဲခေါင် ပြောပြသော အကြောင်းအရာများ ကို ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးသား၍ မှတ်တမ်းတင်လိုစိတ်များ တားမရ ဆီးမနိုင် ယိုဖိတ်၍ နေလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့် မောင်ကျောင်ပြောင်အား စက္ကူများ၊ ခဲတံ၊

ဘောလိပင်များ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မောင်မဲခေါင်ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ကို မောင်မဲခေါင်ကိုယ်တိုင် ပြောပြနေဘိအလား ရေးသားပစ်ခဲ့လေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာများ တွင် ကျွန်ုပ်...ကျွန်ုပ်ဟူသော နာမ်စားများ သည် ကျွန်ုပ်မင်းသိန္နီကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ မုဆိုးကြီး မောင်မဲခေါင်အတွက် အသုံးပြုသော နာမ်စားများ ဟု သိစေလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားပြီးနောက် ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် စိတ်ကူးမပေါ်သေးသဖြင့် ငါးကျပ်တန် ကျန်ကျောင်းကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ အဝတ်ကြိုး များ စည်း၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်းသေတ္တာကြီးအတွင်း၌ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေ၏ ။

(၂၀၀၀)၊ ဒီဇင်ဘာ (၂၅) ရက်၊ ခရစ္စမတ်ညတွင် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် မောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် တွေ့သောအခါ၌ ၎င်းက ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထုကို ထုတ်လိုက်ကြောင်း ပူဆာ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထုသစ်ရေးပေးရန် ဉာဏ်များ မွဲခြောက်ဆင်းရဲနေချိန် ရောက်နေသဖြင့် ထိုစာအုပ်ကြီးကိုပင်...

“ဒါပဲ ထုတ်လိုက်”

ဟုဆိုကာ ရက်ရက်ရောရော ၎င်း၏ လက်သို့ “ဝက္ကက်” ၍ အပ်နှံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

စာရေးသူ

စိန်ခလုပ်မြင့်စိုးအောင်ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ် မောင်မခေါင်သည် ဘီအေဘွဲ့ရပြီးနောက်

အလုပ်လျှောက်ထားစဉ်အတွင်း ကိုဓာတ်သားနှင့်အတူ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုဓာတ်သားသည် တစ်လုံးထိုး သေနတ်တစ်လက်ရသည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက်
ဇောင်းတူဘက်တွင် တောကောင်များ ရှိသည်။ အမဲလိုက်မည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူနှင့် အဖော်လိုက်ရန် အမျိုးမျိုး ဆွယ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်မဝင်မီစပ်ကြား အလုပ်ခေါ်စာကို ထိုင်၍
စောင့်နေမည့်အစား ကိုဓာတ်သားနှင့်အတူ အဖော်လိုက်သွားရခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု
ထင်မှတ်သည့်အလျှောက် လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ပဲခူးဘူတာသို့ ရထားနှင့်
လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ နှစ်ယောက်သား ရထားစီးလာခဲ့ရာ ပုဇွန်တောင်ဘူတာသို့ ရောက်လျှင်
စမူဆာရောင်းသော ကုလားသည် စမူဆာဗန်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးဘက်သို့ ထိုးကာ..

“စမူဆာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက ထိုစမူဆာရောင်းသူအား...

“ရေး ကစ်တနား (ဒါ ဘယ်လောက်လဲ)”

ဟု ကုလားသံ ပီပီသသကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စမူဆာ ကုလားက...

“ကြာလိမ့်ပြား...(တစ်ခု ပြားလေးဆယ်)”

ဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ ပြောလျှင် ကိုဓာတ်သားသည် ထိုကုလားအား ကုလား
စကားဖြင့် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားများ ကို ကုလားသံ ပီပီသသဖြင့် စိကာပတ်ကုံး
ပြောနေလေတော့၏။

“မင်းဟာကလည်းကွာ..၊ ငါးမူးဆိုလည်း ငါးမူး၊ တစ်မတ်ဆိုလည်း တစ်မတ်ပေါ့။ အခုတော့ ပြားလေးဆယ်ဆိုတော့ အကြွေမရှိတော့ ခက်တာပေါ့ကွ”

စမူဆာကုလားလည်း ကိုဓာတ်သားနှင့် ငြင်းခုံခြင်း မပြုတော့ဘဲ စမူဆာနှစ်ခုကို ရောင်းပြီးလျှင် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သားက ကုလားစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အတူနေလာခဲ့တာ မသိပေါင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက ပြုံး၍ ...

“မီးရထားမှာ လုပ်ဖူးသေးတယ်ကွ။ ရှေ့မှာ ရောက်မယ့် မလွှဲကုန်းစက်ခေါင်းစက်ရုံမှာ ကို လုပ်ခဲ့ဖူးတာ။ ငါတို့ လုပ်တုန်းက ကုလားတွေက အများစုကွ။ အဲဒီ တော့ ကုလားစကား တတ်တာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

“ခင်ဗျား ကုလားစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို မပြောဖူးပါလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“အကြောင်းမဆိုက်လို့ မပြောမိတာပါကွာ။ ကုလားစကားပြောတတ်တာ ကြွားစရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ် ကုလားစကားတတ်ပါတယ်လို့၊ ကျုပ် ကုလားစကား တတ်ပါတယ်လို့ အော်နေရမှာ လားကွ”

ဟု ပြော၍ ရယ်လေ၏ ။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြောနှင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရာ ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်လေ၏ ။

ပဲခူးသို့ ရောက်ပြီးနောက် (၈) မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ဘုရားကြီးဆိုသော အရပ်ဒေသဆီသို့ ကားကြုံဖြင့် လိုက်ရလေ၏ ။ ဘုရားကြီးသို့ ရောက်လျှင်

သူနှင့်သိကျွမ်းသည်ဆိုသော ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမြင့်စိုးအောင်ဆိုသူ၏ အိမ်သို့ သွားလေ၏ ။
ထိုညက ကိုမြင့်စိုးအောင်၏ အိမ်တွင်ပင် အိပ်ရလေ၏ ။ ကိုမြင့်စိုးအောင်သည်
မုဆိုးတစ်ဦးလာ၍ ပေါင်ကာ အပေါင်ဆုံးသွားသော ခူးလေးတစ်လက် သူ့မှာ ရှိသည်။
ကိုဓာတ်သား ယူ သွားပါဟုဆိုကာ ပေးလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ကိုဓာတ်သားက..

“ငါ့မှာ ခူးလေး ရပြီဆိုတော့ မောင်မခင်ခင်က သေနတ်ကိုင်ပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား သေနတ်ပစ်ပုံ ပစ်နည်းတို့ကို ရှင်းပြလေ၏ ။

“ကျွန်တော် မပစ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အမဲလိုက်တာကို ဝါသနာ မပါပါဘူး။
အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရင် ပျင်းမှာ စိုးလို့သာ ခင်ဗျားနဲ့ အဖော်လိုက်လာခဲ့တာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို
အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ကာ ပြုံး လိုက်လေ၏ ။ သူ၏ အပြုံး နောက်ကွယ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော
အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ရိပ်မိလိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က..

“ဘာဖြစ်လို့ပြုံး တာလဲ ကိုဓာတ်သား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ကလေးပေါက်စလေးတွေ ပြုံး ရင်တော့ သွားပေါက်ချင်လို့ကွ။ ငါ ပြုံး
ချင်တာကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပြုံး မုန်းမသိပါဘူးကွာ။ စိတ်ထဲက ပြုံးချင်လို့ ပြုံး လိုက်တာပါ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက် ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့သည် ညဉ့်နက်သည်အထိ ကိုမြင့်စိုးအောင်နှင့် စကားပြော၏
။ ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ကိုဓာတ်သား ပြောသည်ကို အစဉ်သဖြင့်...

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုဓာတ်သားရယ်”

ဟူသော စကားတစ်မျိုး တည်းကို အသုံးပြု၍ ထောက်ခံနေလေ၏ ။
ကိုဓာတ်သားက ကိုမြင့်စိုးအောင်အား...

“ကိုမြင့်စိုးအောင်ရေ ကျုပ်တို့က ဆည်မြောင်းမှာ ကားကြုံနဲ့ ဇောင်းတူဘက်ကို မနက်အစောကြီး လိုက်မှာ ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ထမင်းတစ်နပ်တော့ အစောကြီးစားသွားချင်တယ်ဗျ။ အဲဒီ တော့ ခင်ဗျားမိန်းမ သန်းသန်းဦးကိုလည်း မနိုးပါနဲ့။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ ချက်လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမြင့်စိုးအောင်က..

“ပြီးပြီ ကိုဓာတ်သားရေ ချက်ပြီးပြီ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ဟင်းတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူးဗျ။ ဘဲဥလေး နှစ်လုံးလောက် ကြော်စားလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်တို့ ဘဲဥကြော်မယ်ဗျ”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလိုက်လျှင် ကိုမြင့်စိုးအောင်က..

“ပြီးပြီ ကိုဓာတ်သား၊ ကြော်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက..

“အောက်မှာ ကျုပ်တို့ခါးပတ်တွေ ချိတ်ထားတယ်။ အဲဒီ ခါးပတ်တွေမှာ စစ်သုံးဂျပ်နီရေဘူးနှစ်လုံး ချိတ်ထားတယ်ဗျ။ ရေတွေ ဖြည့်ထားဦးမှ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ပြီးပြီ ကိုဓာတ်သား၊ ဖြည့်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ကြလေ၏ ။

နံနက်လေးနာရီထိုးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထကြလေ၏ ။ ကိုဓာတ်သားက ထမင်းစားမည်ဟု ပြောသောအခါ ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ချက်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဓာတ်သားက..

“ဘဉ္ဇ”

ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် ကိုမြင့်စိုးအောင်က စကားမဆုံးမီပင် -

“ကြော်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြီးလျှင် ရေဘူးများ အား စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ရေတစ်စက်မှ မရှိကြောင်းတွေ့ရလျှင် ကိုဓာတ်သားအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ထမင်းကတော့ မမီတော့ဘူးကွ၊ ရေကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထည့်သွားရမယ်ဟေ့၊ ဆည်မြောင်းကကားတွေ ဈေးနားရောက်နေပြီ၊ ထွက်တော့မယ်၊ မြန်မြန်သွားမှ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း အပြေးအလွှား ထွက်လာကြလေ၏။ ကားမှာ စတင်ထွက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် နောက်မှပြေး၍ လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟိုး...ဟိုး...”

ဟု အော်ကာ ကားကိုတား၍ ဒရော့သောပါးတက်ကာ လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ ကားမှာ ဇောင်းတူဘက်သို့ မောင်းနှင်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သား၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ကိုမြင့်စိုးအောင်ကြီးက ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ညက ပြောတုန်းကတော့ ဘာပဲပြောလိုက် ပြောလိုက် သူက ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီနဲ့၊ မနက်ကျတော့ ဘာမှလည်း မပြီးဘူးဗျ၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“အဲဒါ သူ့အမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါ့အမှာ ၊ ဒီလူက ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တယ်။ အခုသာ ပြီးပြီ ပြီးပြီ ပြောတာကွ။ အရင်ကဆို ဘာပဲပြောပြော ခလုတ်နှိပ်လိုက်မယ်ပြောတာ၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်မယ်ဆိုတာ တစ်ချက်တည်း ပြီးသွားပြီလို့ ပြောတာပေါ့ကွာ။ ဒါ့ကြောင့်

သူ့အကြောင်းကို သိတဲ့လူတွေက မြင့်စိုးအောင်လို့ ရိုးရိုးမခေါ်ဘဲ စိန်ခလုတ်မြင့်စိုးအောင်လို့
ခေါ်ကြတာပေါ့ကွ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကို မြင့်စိုးအောင်ကြီးအား
စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိလေတော့သတည်း။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”